

Predikan i den Heliga Birgittas hus, Rom 2011 av Tobias Bäckström

2 sönd. i fastan.

"Den kämpande tron"

Jes 61:1-3

Hebr 11:23-27

Mark 14:3-9

300 denarer var mycket pengar. Eftersom en denar motsvarade en arbetares dagslön så handlar det om nästan en årslön. Förmodligen var det alltså alla hennes besparingar som kvinnan hällde ut över Jesus huvud. Kanske inte så konstigt då om folk blev upprörda. Förmodligen hade även jag sällat mig till den indignerade skaran: "Vilket slöseri! De där pengarna hade man ju istället kunnat ge till de fattiga!"

Ja, just de fattiga, svaga och utsatta blir så lätt ett slagträ i debatten. Och här var det ju ett smart knep för att ge kvinnan dåligt samvete. Men som Jesus påpekar: de fattiga har ni alltid ibland er. Om det var dem ni tänkte på hade ni kunnat göra något åt det för länge sedan.

För det oväntade händer ju att Jesus försvarar kvinnan. "Varför gör ni henne ledsen? Hon har gjort en god gärning mot mig." Ja, hon hade hedrat honom med det mest dyrbara som hon hade.

I den kulturen var det brukligt att bordsgäster vid fina fester hedrades med att få väldoftande olja över sitt huvud. I den kända herdepsalmen, psaltaren 23 så står det. "Du dukar ett bord i mina ovänners åsyn, smörjer mitt huvud med olja och låter min bågare flöda över." Och den bilden är just en sådan fest där bordsgästerna blir smorda med olja.

Men den här kvinnan gick längre än brukligt i sin iver. Hon nöjer sig inte med några få droppar, nej hon bryter av den smala flaskhalsen för att få ut alltsammans. Och med Nardusolja för några hundratusen svenska kronor smörjer hon Jesus. Det betonas att hon hällde allt, hon sparade inte på något. Hon gav sin framtid, sin trygghet, sitt liv till Jesus. Det allra mest dyrbara hon ägde hade hon reserverat för honom.

Och Jesus tog emot gåvan. Han avvisade de andras invändningar om de fattiga. Visst är det en god gärning att ta hand om en fattig men det finns fler goda gärningar. "Hon har gjort en god gärning mot mig" säger han. Bland de välgärningar som räknas upp i Mose lag nämns bland annat att ta hand om de fattiga men också att ta hand om de döda och se till att de får en värdig begravning. Och det är det sistnämnda som Jesus syftar på. När Jesus dog och togs ned från korset sent på fredagskvällen så fanns det ingen tid till en riktig begravning. Den fick bli hastig och provisorisk. Bland annat så hann man inte med att smörja kroppen med balsam och olja som var brukligt. Det var ju det som kvinnorna på påskadagens morgon tänkte göra när de gick till graven. Men detta var alltså redan gjort, det gjordes här i Betania några dagar innan.

Jag tror inte att den här kvinnan själv förstod det. Den handling som hon utförde hade en betydligt djupare innebörd än vad hon själv insåg. Hon ville hedra Jesus som hedersgäst vid en bjudning, men det som hon dessutom hade gjort var att bidra till att Jesus fick en anständig

begravning. Hennes handling var framåtsyftande och profetisk utan att hon förstått det. Och därför så får hon höra att överallt i världen där evangeliet förkunnas ska man komma berätta om vad hon gjort. Och Jesus fick ju rätt på den punkten. Evangeliet, med den här berättelsen, spreds över hela världen, till Rom som var den tidens centrum. Ja, till och med ända till Norden och Sverige, den yttersta utkanten av världen!

Men på vilket sätt kan vi göra en motsvarande god gärning mot Jesus idag? Vad kan vara vår Nardusolja? Det poängterades att Nardusoljan var äkta. Det kan tyckas lite överflödigt. Ungefär som vi hemma i Sverige kan köpa äkta honung. Jag har ju aldrig sett till någon falsk honung, så det känns som ett onödigt påpekande.

Men ordet för äkta utgår från samma stam som ordet tro på grekiska. En bokstavig översättning skulle kunna vara: Nardus som är beredd med tro, alltså att man har tillit till dess innehåll. Det var en handling i tro som kvinnan utförde. Och inte bara en tro på innehållet i balsamflaskan utan också till Jesus. Det hör ihop.

Alla de gärningar som vi utför i tro och kärlek till Jesus är som väldoftande och dyrbar Nardusbalsam som vi slösar med i vår omgivning. Kanske är det vår tro på honom som är det mest dyrbara vi äger. Den tron kan också vara en kämpande tro men det gör den desto mer dyrbar. Har du problem med din tro så tyder det ju på att du vill tro, att du inser att tron är värdefull. Annars skulle tvivlet inte vara ett problem för dig. Det är ju det som vi tycker är viktigt och värdefullt som vi kämpar om.

Jesus sa om henne, att hon gjorde vad hon kunde! Det är någonting underbart, när man någon enda gång kan säga så om en människa - men det var detta Jesus sa om henne, som utan att tänka på sig själv gjorde det som ingen annan gjort. I regel är det ju inte på det sättet, att vi alltid gör allt vad vi kan. Vi gör vad vi tycker är rimligt eller vad som är lagom. Kvinnan fick sin hedersplats i evangeliet just för att hon gjorde allt vad hon kunde för att visa sin tro.

Hon sparade ingenting. "Hon gjorde vad hon kunde" - varken mer eller mindre. För det var allt. Det viktigaste i hennes liv var att tro på Jesus och tjäna honom. Det var hemligheten i hennes hyllning. En handling som av Jesus fick en djupare dimension när han såg det som att han blivit smord inför sin begravning. Så kan det vara för oss också. En välgärning kan få en mycket djupare och större betydelse än vad vi avsett när vi utför den i tro.

Herre, tack för denna kvinna som vågade ge allt i tro på dig. Hjälp oss att sprida den dyrbara äkta Nardusoljan till våra medmänniskor, genom vår tro på dig. Amen